

Kong Erik og de fredløse,

historisk Roman i to Dele

Bernhard Severin Ingemann
Anden Del.
(Fortsat.)

„Jeg giver dem Døden og Djævelen! jeg kan betale dem med Hud og Haar med samt deres Forsfædre!“ — brummede den borgerstolte Kofstøtterskole, men lod sig dog lede ud af Krosfuen af den ædre og befængte Gullænder. De andre Rødmænd og Skippere gik nu ogsaa fængende eller sløjstede bort den ene efter den anden. Age havde straks mærket, at de stolte Hanseraters Udfærd gik ud paa Trods og Drilleri; men han havde selv, som Droft, for to Aar siden med Kongens Raad beføjet de store Frigheder, der vare indrømmede disse Gæster, og Loven forbyder strengelig enhver voldsmom eller uvilkaarlig Fremfærd mod de fremmede, saa længe de ikke selv tillode sig nogen Voldsmom. Age tav med et ringeagtet Smil og gav de opbragte Riddersmænd et Blik til at forholde sig rolige. Men Ridder Helmers Blod togte: han havde staaet som paa Glas, siden han havde set hin Helligaands-Broder; idet nu de hanske Stiksvold forløde Herberget, troede han atter gennem den aabne Dør at faa Sje paa hin Skikkelse i den støjende Vrimmel, der ilede til Stibene; han hviilede haftig Drosten et Ord i Dret og sprang ud af Skankestuen. Age saa betænkelig efter ham; han gav hemmelig et Par af de befængte Riddere Blik til at følge ham og opfordrede de andre til at blive. Man satte sig til den næsten ledige Bord. Den travle Vokterskild syntde sig nu at dække op for dem og tage de tomme Vintander og Skrus bort. Den med Næse undertrykte Harm havde gjort Ridderne tavse, og deres Stemmning ytrede sig kun ved enkelte Spotord over de saakaldte Krammerhætte. Man mærkede vel, at den stolte Berner Ropmands Forbitrelse paa Ridderstanden, som den fremblomfrende Borgerstands Foragter og Hjende, ikke var aldeles uden Grund. Riddersborgene i Danmark vare vel ikke Kæmper, som i Tyskland: den fremmede Handelsmand købte her endog den største Trængsel og havde selv større Frigheder, end Landets egne Borgere; men Ridderne spottede gerne haanlig over de beavæbnede Krammers udeholdede Krigerbæser; selv med alt Drofts Maanedhold og uagtet alt, hvad han med Nigraadet og Kongen selv virkede for Handelens Sikkerhed og de borgerlige Næringsvejes Udvidelse, kunde han dog ikke aldeles fornægte sin Stands aristokratiske Ringægt for denne Klasse Mennesker, hvis tiltagende Rigdom ofte var forbunden med en Raahed og et misundeligt Dærmot, der saa vel fremtalte som nærede det genfide Misforhold.

Age's og Ridderens Opmærksomhed blev imidlertid snart henvendt paa tvende befængte Gæster, der endnu sad hos dem ved Bordet; den ene var en ung, vel dannet Mand med et særdeles livligt Ansigt; han var en mørkerød, verdenslig og temmelig lukstid Kæppe; men hans sorte Tonfurtskilt og en Kannahat, der laa ved hans Side paa Bordet, syntes at betegne ham som en gejstlig Herre. Han talte snart Latin, snart Islandsk og snart Dansk med sin Sidemand, som han kaldte Mester og viste særdeles Færdighed. Naar den unge Klerk talte Dansk, gav han lidt Ordene en urigtig Betonning. Undertiden blev han begejstret og anførte Vers saa vel af de gamle Klaskiter som af de oskandbiste Sange. Hans Sidemand var en lille, vanstalt Mand med en stor Puffel paa Ryggen, et fint, spidst Ansigt og kloge, gennemtrængende Øjne; hovedet sad ham dybt ned mellem Skuldrene og naaede næppe over Bordet; men hans Arme vare uhyre lange og tynde. Han tog af og til et Par store, blindefattede Glar for Øjnene og havde en Del underlige Instrumenter og Daaser foran sig paa Bordet. Han bar en luerød Refjesskappe med Pelsvæerts-Bræmmer over en blaa Vagbroderstortel, og hans Hoved var smykket med en Starlagenshæue, befat med Guldtresteser og Avasler. I denne afsittende Dragt, der endnu mere gjorde hans dansere Stabning i Øjne faldende, saa han næsten ud som en af de fremmede Mærktræger, der paa de store Mærteleder plejede at gøre Kunstner for Almuen og sælge Melitviter, Amuletter og Universalmidler mod alle onder; dog havde denne Herre en langt fornemmere og lærde Mine. Det var den samme lille, røtpættede Mand, som med Ridder Brock og Hr. Pape havde aftaget det natlige Besøg hos Junker Christopher paa Holbæk Slot. Ridder Valle havde i sin Dødsstund befrejdet ham for Droften, da han i sin Angst havde medbragt alle sine Hemmeligheder. Dog Age havde aldrig set denne Skikkelse før og erindrede sig ikke hin forvirrede Beskrivelse.

Den lille Mand sad med en Vorkende for sig og syntes med dybsindigt Studium at foretage en Undersøgelser med Vinen. „Set! — forfalsket!“ — sagde han nu paa Dansk til Islanderen med stemmet Betonning, idet han rakte den sorte Ræse. — „Ser i dette Bundfad, Hr. Laurentius! for Kunstens og Videnskabens Lys maa Sandheden saaledes altid komme for en Dag, i det smaa, som i det store. Seure!“ — vedblev han med et veltilfreds Smil — „Hvad vilde min store Mester Roger have sagt, naar man havde set en saadan Kande Vin for ham? Selv uden disse kunstige Forfælsninger, som jeg tilbels maa fatte hans store optiste Opfindelse for — stent jeg med Rette kan tilegne mig Øren for den praktiske Anvendelse — Rette uden mine underfulde Glarvæne havde han maatte opdaget, hvad jeg dog endnu behøver dette hele Apparat til. Giffternes Natur er her lødsomsfuld, Hr. Laurentius?“ — tilføjede han hemmelighedsfuldt, dog saa højt, at enhver kunde høre det. — „Ej blot for Livets og Sundhedens Bevarelse, men meget mer for Videnskabens egen Skyld er et nøje Kendskab til Tingenes indre Væsen os højt vigtigt. Dog her i Norden bekynder man sig endnu kun lidet om slikt; man nedsvælger alt, som de umælede, uden Dyprens kloge Insintt, og uden ved Kløgt og Kunst at raade Bog paa vor fyfste Naturs Indstrænkning. Al Værdom gaar jo her kun ud paa de teologiske Spidsfindigheder og de saakaldte guddommelige Ting, som de dog intet ved om, de arme Gæftek! Vore færdigste lærde tygge endnu Drøv paa Skolasiternes og Mystikerens upyttige Værdomme og den tørre, forslidne Aristoteles. Uvidenheden i alt det sande og nyttige gør Falsknerer her helt

trænge, og disse overmodige Rødmænd kan berige sig paa dette uvidende Folks Betøvning saa meget dem lyfter. Der ser I en af disse nye Mønter! jeg har opløst dens Besiddelse: den indeholder mere Tin og Bly, end Sølv; den danste Konges Vaalfrist og Billedet findes her vel; Storrelsen er nøjagtig som de fængelige Mønters; men af dem gaar der fire paa en Mark Sølv, og denne er af jels Gange ringere Gehalt. Hvillen uhyre Binding kan en eneste Stiksladning af slige Mønter ikke bringe de Karle?“

Droft Age var bleven opmærksom og fandt i den fremmedes sidste Paastand en vigtig Betræktelse paa en Hovedtanke mod de Kofstøtters Rødmænd.

Droftens og Ridderens Opmærksomhed lod ikke til at mishage den lille, kloge Mand; han syntes vel ikke at give Agt paa dem; men han vedblev nu at tale dansk med den unge Klerk, og stent det lod som han hviilede, udhvilede han dog hvert Ord med en særdeles klar og gennemtrængende Tone. „Intet er smaat i Videnskabens og Naturens!“ — vedblev han — „det mindste kan her lede til det største; i hvert Græsstraa ligger en Verden. Hvor længe vil man dog lulle Øjnene for Guddommens store og eneste sande Aabenbaring gennem Naturlens Mirakler og hellige Skrift! Giv Agt, min unge Ven! den Tid vil komme, da den maa styrte sammen, denne hele Kolos af Uvidenhed, Barbari og Ufændighed, man har opbygget paa Naturlens Græs og knælet for i Archundreder. Som det gaar i de verbalske Ting, saaledes gaar det i den aandelige Verden. Stillestaaen er Død og Fortaabelse. Vi ere blevene staaende ved det gamle og overaandtruede; den kraftige Livsgering er ophørt: Livet er bleven surt og forraadnet. Hvad er det andet end sanseløs østerlandske Oventyr og vor Slagts Børnedrømme, som har fortrukket Menneskenes Øjne og hjertet fra Naturlens og den sande Guddoms Rilde i næsten tretten Archundreder? Hedningerne stode langt højere: hoard ere vi mod Grækerne og Egypterne i Vidskab og Kunst? og de vare dog ogsaa vildfarne: de havde ogsaa deres Afguder, deres Jndbildninger og Drømmerier om et Tartarus og Elhjum og al den Ufændighed, man endnu tilbeder under Navnet Væd!“

„Solgt, min vise Mester!“ — afbrød den unge Islander ham ivrig — „nu forgriber I eder paa min Helligdom. Lad Verden omkaste sin Skikkelse saa ofte den vil! lad Tiden fortære sine egne Børn, som i den gamle Myrthe! men hvad der var stent i enhver Tid, skal ingen røffe! Det maa komme igen i ny Skikkelser: den evige friske Poesi skal redde og bevare alt, hvad der var Liv og Skandhed i, saa vel i vore Tider som i alle de forgangne. Billedet og Eftermalet skal ingen told, opløsende Kløgt udslette!“

„Ja der —
Bise selv —
Tiden selv der med —
Et jeg ved,
Som aldrig der —
Døm over hver en Død!“

„Ja vel!“ — svarede den lille Vismand med et haanligt Smil — „Dømmen skal ikke dø: den dømmende Kunst er den eneste udbedlige; alle Tiders Poesi skal opløses og forsvinde, saasnart Verden forslaa sig selv og sine Tanter. Naar Kærnen er funden, kan vi bortfaste Stallen eller give Børn den at lege med. Det var dog et sandt Ord af hin gamle Hedningsskald: Dømmen over den døde der ikke! men naar vor Tidsalder er død og dømmes af de følgende, skal Børn udle deres Fædres Bedrifter, og hvad man nu tilbeder skal være Efterslægten en Foragelse. Dog slikt hører man ikke gerne, Hr. Laurentius! Sandhedens Kærne er bedst; den smager ikke de smaa og de umyndige; og den, der serer dem til Døds, kan let blive stenet af Vægnens Benner og den blinde Jordoms Tjenerer. Hvad min store Mester Roger har maattet udstaa, er al Verden bestemt; fandt han ikke selv de vides Sten, han har dog vist os, hvor den skal søges, og hvad der blev skjult for hans stærke Sje, er derfor ikke skjult for hans Eftersøgere.“

Dermed rejste den lille Mand sig med en stolt og vigtig Mine. Han bortfjernede sig med en slygtig Hilsen til Droft Age og Ridderne, i hvis Miner han veltilfreds bemærkede den forbarvelse, som hans sidste hemmelighedsfulde Ytring om de vides Sten syntes at have opvakt.

Den unge Klerk i den mørkerøde Kæppe var bleven tilbage og henvendte sig nu til Droft Age, hvis Stilling og Raad var ham bekendt; han nævnde sig for Drosten som en islandsk Teologus, Jurist og Poet, der af brændende Yver for Kundskab havde forladt sin magelige Skikkelse og for et vist Aar var bød i England. Den unge islandsk Klerk agtede nu, med sin lærde Refjesskappes Understøtelse, at besøge det danske Hof, hvor han selv haabede at finde et gunstigt Øre hos Kongen for sine egne og de gamle nordiske Sange, medens hans Refjesskalle vilde forevise Kongen sine vidunderlige Kunstner og nogle højt vigtige Opdagelser i Naturvidenskaberne, der kunde være af uberegnet Virkning baade i Kirke og Fred. Angtet om den unge Kong Eriks særdeles Agtelse for Videnskaberne og om den Frimodighed, hvormed han vovede at sætte sig imod det romerske Hof og Hierarchyets Aasmælsler, havde især bevaget den lærde Mester Thrand til at søge Fristed og Beskyttelse i Danmark.

„I vil uden Tvivl begge være Kongen velkomne“ — svarede Age og betragtede dem nøje — „han under og beskytter alle stonne og nyttige Videnskabter. Eders Refjesskalle hører ikke til de almindelige Tufindtumfædere, saa vidt jeg mærker; til han bevise, hvad han paastaar om de falske Mønter, her bringes ind i Landet, kan hans Værdom være os særdeles vigtig. Men siden I er en Teologus og boglær Mand, Hr. Laurentius! vil jeg dog spørge eder om en Ting“ — vedblev Age — „sarer eders Refjesskalle ingen forvirrende Værdom om de hellige og guddommelige Ting? hans Ytringer forekom mig noget besynnerligt, hvorvel jeg, som Lægmand, ikke forstaaer mig paa slikt. I ved dog vel, at de saakaldte Værdomsbædere, der kun vil tro paa vor Herre, men herken paa Guds Søn og hans hellige Moder eller paa den Helligaand og en almindelig

kristelig Kirke, lige saa lidt taales her til Lands som af nogen reisinblig Konge i Kristendommen. I maa ingenlunde tro, at vor Konges uhytkelige Misforhold til den lundbiste Klerksbisp og det pavelige Hof har gjort nogen Forandring i hans Tankemaade, hvad hans egen og Folkets Saligheds-fag angaar!“

„For Værdomsbædere tror jeg mig selv fri“ — svarede den unge Islander noget forlegen. — „Min lærde Refjesskalle Teologus, maa jeg tilstaa, at jeg ikke stort har bekynder mig om, al den Stund han er en verbalsk Bisp og ingen ret Teologus. For den adle Skjæbetsudst har han heller ingen Opfatningsevne; jeg beundrer ham alene for hans sjældne Kundskaber i Naturlens Hemmeligheder.“

„Er han vildfarende i det ene fornødne, og er saa vel den højeste guddommelige Sandhed, som hvad der er stent og ædelt ham om Daarlighed“ — bemærkede Age — „har jeg kun liben Tillid til hans Kundskab i de mindre vigtige Ting, og jeg giver ikke meget for al hans øvrige Viddom.“

„Saaledes bømte jeg ogsaa den Gang om de Videnskabter og Kunstner, der kunde lære os de jordbiste Ting“ — svarede Islanderen — „men ved de fremmede Universiteter er der gaaret et andet Lys op for mig. Jeg er vel langt fra, med min lærde Refjesskalle, at talde Guddomsaabenbaringen i Naturlens den eneste sande, hvorved han nu ogsaa her som I rigtig har bemærket, i ubetænksom Yver har røbet en højt vildfarende og afvigende Mening; men selv Hedningernes Viddom i de verbalske Ting er ingenlunde at foragte, og jeg har intet set i Verden, der mere har beskyttet min Tro paa den treenige Guds Almægt og Viddom, end de forunderlige Virkninger af Naturlens Kræfter, denne befængelige Mand har gjort sig bekendt med.“

„Hvad har han da vist eder af saa stor Vigtighed? arveredige Hr. Laurentius!“ — spurgte Age.

„Jeg har set Virkninger af hans Kunst, som jeg med den uvidende Almue og min fordomsfulde Kolleger vilde have anset for Trolddom og Djævelens Vær!“ — svarede Islanderen med Yver — „hvis han ikke havde forklaret mig det af Naturlens Kræfter og af den store miskendte Roger Bakos Skrift: Dupis majus, hvoraf han fører en Hjelben og ubetalelig Uffrit med sig. Jeg vil ej tale om hans Kundskab til Dyr, Planter og Metaller indre Væsen og Bestanddele; hvad der mest har fængslet mig, er alt, hvad der henpeger paa den menneskelige Lænde Herredomme over Tid og Forgangelighed, over Liv og Død, over Universet og alle vilkårlige Kræfter i Naturlens. Han paastaar, at sin Kunst alene, uden al oeraturfelig Vidstand, at kunne bevare Ungdomslivet og forebygge Alderdommens Svagheder; han kender Himlens Løb og de astronomiske Jndskudselser paa Menneskelivet: han har en Mængde kunstige Glar, hvormed han fast kan se det usynlige; men hans største og vidunderligste Kunst er Tilberedelsen af en uudslukkelig Jld, hvormed han efterligner den himmelske Torden og Vindblid; han har vist mig en Prøve derpaa, som har forfærdet mig. Med en eneste Haandfuld af hin kunstige Jldmaterie maa han kunne frembringe et saa uhyre Kuld, at de stærkeste Mure vil reove derved, og et saadant Udbrud af fortærende Jld, at den, der ret forstod at lede dens Kraft, dermed maatte kunne knuse en hel Krigshær og ødelægge Borge og Stæder.“

Alle Ridderne stirrede forbarvede paa Islanderen, og nogle forfede sig. „Det er umuligt!“ — Det kan intet Menneske. — Det kan ikke gaa naturligt til. — Det maa være Trolddom og Djævelsvær!“ — sagde den ene i Munden paa den anden.

Droft Age tav og betragtede Islanderen med stærke og alvorlige Blik. „Jeg anser eder hvæten for nogen utfogt Mand eller for at fare med Ufsandhed, værdige Hr. Laurentius!“ — tog han endelig Ordet — „hvorvel det, I beretter os om eders lærde Refjesskalle, grænser til det utroelige; men er I ikke selv bleven stufket; I har kun kendt den Mirakelmund i fort Tid, siger I selv; af Beundring over hans Kunstner og sjældne Kundskab til Naturlens Hemmeligheder, har I kun lidet bekynder eder om hans Sind og Tankemaade, og det mener jeg dog er det vigtigste ved ethvert Menneske, hoard enten han er lær eller læg; derfor kan ikke er en Ovgler eller Storpraler, fringjer jeg, han er noget værre. Han vilde nok gerne inbbilde os Lægmand, at han har fundet de vides Sten. De, der tale højt om slikt, ere gerne Sværmere eller Vedragerer.“

„Hvad der gaar over vor Forstand, Herre Droft!“ — svarede Islanderen — „er man kun alt for tilbøjelig til at mistænde, som Daarlskab eller flette Menneskers Paasund; dog deri er vor egen Selvtfogtskab og Forfængelighed Skyld. Hoard de vides Mand i Verden saa længe have grundet paa, kan viselig ikke være Tan og Jndbildning, og jeg tvivler ingenlunde paa, at de vides Sten vil og maa findes en Gang — om den ikke allerede er funden. Maaffes vi paa Stans Marked, Hr. Droft!“ — tilføjede han og rejste sig for at gaa. — „Min lærde Ven og Refjesskalle besiger ikke blot Frygt og store Herrer; den uvidende Almues Oplvning er ham endnu vigtigere. Jeg følger ham, som Amanuensis, tilbels af en øjeblikkelig Træng, som jeg ikke vil Blues over, og i denne verbalske Kjørtel, for ikke at forarge mine fordomsfulde Kolleger; dog jeg lærer selv meget derved, og, som sagt, ad denne verbalske Dmvej tænker jeg at vende kundskabsrigere tilbage til Hellig Olafs Tjeneste og til min højrøvedige Ven og Beskytter i Ribaros, som vel snart kan behøve Bistand i Sagen mod sine oprørske Kanikler.“

Nu afbrødes Samtalen med den islandsk Klerk, idet Ridder Helmer Blaa skriede fast aandeløs ind i Krosfuen. „Det var Raage, Droft! der er ingen Tvivl om“ — udbrød Helmer — „men, fordømt! han er alt om Bord paa den Kofstøtters Stude.“

„Hvem? den døde Raage? drømmer I? Helmer! var det ham, I mente for?“

„Ham, ingen anden, den areløse Kongemorder — saa sandt jeg har Sjne og Dren! Han har haade faaet Skag og Vænderbrn aftraget; men jeg kendte hans Røveansigt og stralende Røst. Den bumme Kofstøtters nævnde selv hans Ravn i sin Beruselse, af Trods og Overmod. De forhaanede mig og os alle paa den gamle, plumpe Maade, jeg ikke vil nævne, og stødte fra Land med den fredløse for mine Øjne.“

„Vi maa træffe dem ved Stans i Morgen!“ — svarede Age. — „Er Forbryderen paa Kofstøtters-Studen, har han nu Fred og Livsfrid under Hanseslaget og Ibsk

Ret; men hoor han sætter Føb paa dansk Grund, skal han være Dødsens. Det Slags Giffvarer har ingen Hansfeater Privilegium paa at ubløse.“

Dermed slog man sig til Ro. Den islandsk Klerk var gaaet, og man saa nu intet mer til ham eller den lærde Thrand Hvilfjer. Hoard man havde hørt om denne Mirakelmund var endnu dog langt ud paa Natten Genstand for Ridderens Samtaler ved Drikkebordet.

Droft Age tav og gif til Ro; men han søgte for-gæves at sove. Han var uvis, om han ikke straks burde have fængslet de to overmodige Hansfeater, paa Grund af hin Udbigelse paa Sjøborg; her vare de ikke længer Gesandter og uantastelige Personer; havde de bragt falsk Mønt i Omløb og aabenbart beskyttet en fredløs paa dansk Grund, kunde de med fuld Ret drages til Ansvar. At den areløse Raage var i Live, forutroligede ham ogsaa; men hvad der næsten endnu mer jog Sønnen fra Droftens Sjne, var Forestillingen om den hemmelighedsfulde Mester Thrand og hans vidunderlige Kunstner. At et Menneske kunde besidde en saadan Magt over Naturlens, at han kunde efterligne Himlens Torden og Vindblid med alle dens frygtelige Virkninger, var ham et forbarvende Vidunder; men hoard den begejstrede Hr. Laurentius havde hjret om sin Mesters endnu dybere Jndfigter om Ungdomslivets Bevarelse ved en hemmelig Kunst og om de vides Sten, som noget, der virkelig kunde være til i Naturlens, havde især sat den alvorlige og noget sværmeriske Droft Age i en befængelig andelsfuld Stemmning. Den lille, vanstalte Kunstners Ansigt og hele Mærktræger-udfærd havde vakt stor Tvivl om hans Virklighed, og hoard Age havde forstaaet af hans Ytringer syntes ham lige saa fælsomt og forvirret, som uoverensstemmende med hans fremme Børnelærdom om den højeste og evige Sandhed, saaledes som hans Skrifte-fader, Mester Petrus de Dacia, trods hin uhytkelige Band-sættelse, havde beskyttet ham deri og bragt ham til Fred og Klarhed ved sig selv og Kirken. Men den islandsk Klerks livlige Begejstring for Mester Thrand og hans verbalske Viddom havde dog ikke været uden Virkning, og Age maatte tilstaa, der laa en stærk Indgang og Kløgt i hin lille Tufindtumfæders Sjne, som han ikke havde set Mage til hos nogen af de fromme, lærde Mand, han kendte. Laurentius's aabne og redelige Ansigt vidnede ogsaa for Sandheden i hans Videnskab og hoard han havde set og beundret hos den berømte Roger Bakos Discipel, og jo længer Age tænkte paa hoard han havde hørt, jo flere Tvivl og nye befængelige Tanter opstod der hos ham. Mester Thrand's Ringægt for hele sin Tids-alder og hans tillidsfulde Ytringer om den eneste sande Naturlens Aabenbaring, som han fremfor alle var indbødt i, havde i Særelshed opvakt en befængelig tvælende Uro i Age's Sjæl. Den tungsinde Ridder havde ofte selv, naar han sølte sig angstet ved Kirkebandet, søgt Fred ved Naturlens Betragtning i enlige Nætter under den store, rødlige Stjernehemmel, uden dog at kunne udnødere den kirke-lige Droft og Husvælske. Han stod nu med Armene over Kors i sit Sovestammer og stirrede ud mod den dunkle Nat-himmel. „Kunde det være muligt?“ — sagde han ved sig selv — „gaar jeg maaffe her med min hele Tidsalder i Mulm og Nat? fende vi hvæten Naturlens i os selv eller om os? Er al vor Jb og Stræben den blindes Jamlen uden Vej og Maa? Vil den Tid maaffe komme, da Børn vil udle os, som forvildede Daarer og vanvittige Drøm-mere, der angtede sig for hoard der ikke var til og klæbde os over et tomt Ovglespil? — Var det muligt? kunde selv det højeste og guddommeligste, vi har troet paa og levet for med vore Fædre — det, hvorpaa de tufinde Martyrter døde begejstret med Vågglorime og de straalende MASHN — det hoort for vore Pilegrimme og Korsriddere drage til Jorfal og bortgive al Verdens Rigdom — det, der var Sjælen i vore Fædres Liv som i vores — det, der gjorde dem til helte og uovervindelige Sejerherre i Liv og Død — kunde det altsammen være Drøm og Stufelse, Uvidenhed og Vedrag? — kunde hele Archundrederets Liv og Jdræt være en stor, uhyre Løgn? Nej, nej! er den Karl ej en Løgner og Vedrager, er der ingen Sandhed, intet Liv, ingen Bedrift, ingen Forløsning og ingen Salighed til.“

Han for sammen af Gru over sine egne Tanter. Da trængte det til hans Dren en Lyd, der i dette Øjeblik fast forfærdede ham. Han syntes atter at høre den hemmelighedsfulde Røst og ganske tæt ved sig.

„Der du endnu ej se den nøgne Sandhed under Dje? min lærde Laurentius!“ — lod virkelig Kunstnerens stærke Stemme langsomt og højtideligt fra Sidelamret gennem den tynde Vædvæg — „gruer du for at intræde i en Lektarbrøders og Naturpræstis hellige Orden? hæver du for Jndvielsen i den store Verdenkirke, hvori vi alle oprindeligt ere Præster, vi, som have Djet for Sandheden og Mod til at forkynde den, trods det gentagne Strig af tretten Archundrederets Daarer? Se! jeg oplaber dig den store Helligdom i Sandhedens og Videnskabens Raavn og for den Guddoms Sjne, som hver indbødt bærer i sit eget Bryst. Ufslut bin Tids elendige Fordomme! omsthyt det Fantom, du kalder Kirke og enesaliggørende Tro, med samme Kraft, som du har forsløset Hebenolbels fangstløse Mather! bortkast alt, hoard der ikke blev dig medbragt, da du blev Menneffe! faa ren og fri for al overleveret og foræblet Billed-Virvar! — bortkast den hele barnagtige Væv af umyndige Tiders Fantasier og Drømmebilleder, som du kalder Aabenbaring! Uflæd dine Forestillinger om Tingenes Væsen og indertse Grund af den Glans og Ubsmykkelser, som du talter Poesi! — se dig saa frit om, og sig mig hoard der bliver tilbage!“

(Fortsættelse).

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.
Omslag 80. Indbunden \$1.20.
DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

*) Jeg har fundet det.

*) Stjernebens.